

Évszakok

Talán évmilliók óta ismétlődnek a természetben bizonyos mintázatok ránézésre és tartalomban egyaránt. Mindennek megvan a maga ideje, ahogy mondják az Írások. Ilyenformán vannak ciklikusan ismétlődő mintázatok az emberiség, népek, közösségek történelmében is. Gyökeresen különbözőnek látszódnak, mégis sok meghatározó elem ismétlődik. Miként egyik nyár sem ugyanolyan, mint a másik, mégis belefértnek a nyár fogalmába, mert mind az időjárás, mind a természet, több hasonlóságot mutat azért, mint különbséget.

Az emberi csoportok mintázatai is mutatnak ilyesmi ismétlődéseket. Vannak nagy szenvedések, éhínségek, járványok, háborúk, amelyek az érintett generációt megviselik, de megtanítanak sok mindenre, például az alázatra és hogy a túlélés érdekében érzék be azzal, ami van és miként viselkedjenek nehézségek idején. Például összefogással alázatos, egyben gyümölcsöző közösségi útkereséssel. Harciasabb, kevélyebb generációk nehezebben fogadják ezt el, ők bizony még pótleckét is vesznek, amitől több szenvedéssel jutnak el oda, mint az alázatosabb nemzedékek. A kevélység nem közösségi jellegű állapot (betegség?) természeténél fogva, ezért az ilyen generációk egymás ellen fordulnak, nép nép ellen, csoport csoport ellen és persze egyén egyén ellen. Ebből származik egy közösségi szenvedés, ahol még a legsikeresebb, legerőszakosabb kevélyeknek sem származik sok öröm, hiszen meg kell tanuljuk, senkinek nem lehet boldogsága mások rovására. Ezt csak a kevélyek nem látják, nem értik. Minél jobban erőszakoskodnak, annál nagyobb a közösségi szenvedés és sajnos, annál kevésbé várható el a belátás. Mindenkinek mindent el kell veszíteni, hogy szó essen a közösségi, közös megoldásokról.

Kialakul sok szenvedés és vér árán egy közösségi viselkedési mintázat, ami elhozza a világra a békét, szeretetet, jólétet, embercsoportok és emberek között.

A dolog természeténél fogva azonban a következő generációk már csak a jólétet élvezik, az árát és eszközét nem tanulják meg vagy elfelejtik. Arról nem is beszélve, hogy amit készen kapunk, annak nincs értéke. A jólét pedig megengedi az egyéni, kevély törekvéseket, hiszen kicsiben ez még legfeljebb kellemetlen viselkedés, de még senkinek nem sérülnek súlyosan érdekei. Miután feledésbe mennek a tanulságok, a kész helyzetben mindig a maga tudományából akar minden generáció boldogulni és lesöprik azokat, akik emlékeznek, emlékeztetnek előző generációk leckéire, ezért okvetlenül megismétlik a korábbiak hibáit.

Ám, vigasztalódjunk azzal, hogy mikor ilyen téliesre fordul az időjárás, akik figyelnek az idők jeleire, mintázataira és különösképpen nyitottak az ezer évekkal ezelőtt már megtapasztaltakra, akkor kiváltságos helyzetben lehet részük. Boldogságot és békét nyerhetnek el és sugározhatnak még azokban az időkben is, ahol mindenki depressziós, ingerült és békétlen.

Vigasztalódjunk abban is, hogy bár a világ ismét le fog égni, a természet, a világ rendjét a nagy bajban, a gödör alján lesznek képesek felismerni és ebbe a mintázatba illeszkedve megnyerni egyéni életüket, még ha a közösségen nem is tudnak segíteni. A példa azonban ragadós, ha az össznépi boldogtalanságban boldog tudok lenni és békét sugározni, akkor az kelendő lesz, mert megvásárolhatatlan, megfizethetetlen. Így a boldogok egyben oltó csírái lesznek a jövő nemzedék boldogságának és békességének.

Lehet nem szeretni a telet vagy a nagy meleget, ezzel azonban az ismétlődő mintázatok sokat nem foglalkoznak, de jobb sorsú és alázatosabb emberek képesek elfogadni, sőt szeretni azt, ami éppen adatik és idomulni a rendhez még a legnagyobb káosz idején is. Ez pedig boldogságukra és békéjükre válik, amikor a többség számára elérhetetlen lesz. Fontos ilyenkor a kitartás, mert a többség vadul bizonygatja, hogy bizony ő nem lehet sem boldog, sem békében. Ettől még üldöztetést is szenvedhetnek el, mert nem állhatják a boldogtalanok mások boldogságát. De, aki a rendhez igazodik, annak az üldöztetés sem lehet akadály, imádkozik a betegek gyógyulásáért.

Templomlépcső, 2023. július